

Aan het wachten tot de Febo opengaat tijdens de opnames in de IJland studio te Amsterdam, 2021 (Tom Beer)

DISCOVER EFFORTLESS TOURING

Het Yorkse indie-kwartet Bull werd opgericht in 2011 en speelde meer dan 100 shows in het buitenland. Leadzanger Tom Beer weet alles over met een beperkt budget op tour gaan, langzaam meer publiek trekken en de voordelen van een boekingskantoor. Als er één ding is dat je van hem kunt leren, is het dat er altijd manieren zijn om in welk land dan ook op te treden. →

*'We kochten de
buskaartjes met geld
dat we hadden verdiend
als straatmuzikanten'*

Texas, 2018 (John Pearson)

Van boven naar onder:

De Oostenrijkse Alpen, een dag vrij van de tour met The Districts, opnames van een videoclip in de sneeuw, 2022 (Tom Beer)

Foto genomen door een vriendelijke voorbijganger in Parijs, 2022

Beeld uit een videoclip die nog moet uitkomen, op de Seine in Parijs, 2022

Dan in Amsterdam 'vroeg ochtend gitaar-Jezus' 2019 (Tom Beer)

Straatmuzikanten-trip in Parijs met Emma en Mo, 2017 (vriendelijke voorbijganger)

Hoe vaak zijn jullie buiten Engeland op tour geweest?

'Een stuk of zes, zeven keer. We zijn wel veel vaker in Nederland geweest, omdat we al onze cd-opnames in Amsterdam hebben gedaan, maar we hebben inmiddels ook gespeeld in Hongarije, Denemarken, Frankrijk, Zwitserland, Duitsland, België, Tsjechië, Ierland en in Amerika.'

Waren deze tours ooit winstgevend?

'Moeilijk te zeggen, waarschijnlijk soms hooguit een beetje, maar we zijn nooit ook maar enigszins in de buurt van het minimumloon gekomen. Op onze allereerste tour verdienden we dan weer wel genoeg geld om als koningen te eten. We werden extreem goed behandeld in Amsterdam, Parijs en Praag. En we verkochten veel cd's. Dus ik zou zeggen dat we in elk geval quitte hebben gespeeld. Waarschijnlijk ook doordat de meeste buskaartjes maar €10 á €15 per bandlid kostten...'

Hoe was die allereerste Europese tour?

'Tijdens deze eerste Europese tour waren we gemiddeld 20 jaar oud. We reisden met de Megabus (nu Flixbus) en namen twee kleine goedkope straatmuzikanten-versterkers mee en een mini-drumstel dat we op een steekkarretje hadden gebonden. Ik had een akoestische en een elektrische gitaar in één koffer. We hadden ook batterijen voor de versterkers en kabels en zo. Dit betekende dat we in zalen met backline konden optreden en ook op straat konden spelen om zo wat extra geld te verdienen.'

Hoe lang duurde deze tour?

'We zijn uiteindelijk zeven weken op pad geweest en hebben veel gespeeld: echte shows,

maar we deden ook open mic's en straatoptredens. We hadden alle buskaartjes van tevoren gekocht met geld dat we eerder hadden verdiend met betaalde optredens en met op straat spelen. We hebben zelden tot nooit geld voor onszelf uit de bandkas gehaald, alles werd opnieuw geïnvesteerd. In Engeland kregen we voor shows amper betaald - als we £50 kregen, was het al een goede avond - maar als straatmuzikanten konden we af en toe prima verdienen. Zelfs een keer £1.000 op één dag. Al dat geld ging in de pot, voornamelijk om ons eerste album op te nemen en daarna om de bus- en treinkaartjes voor onze "tours" te betalen.'

Hoe kregen jullie shows, afgezien van de straatoptredens?

'We hebben héél veel mensen gemaïld en uiteindelijk zijn we erin geslaagd om ongeveer zes echte shows te boeken. Het was dus een absolute DIY-tour. Niet winstgevend, maar wel zelfvoorzienend. En echt heel leuk! Tenminste, als je 20 bent en geen andere verantwoordelijkheden hebt.'

Heb je na die eerste nog meer van dit soort tours gedaan?

'Ja, op een gegeven moment veranderde de samenstelling van de band en om dat te vieren hebben we de bus naar Frankrijk gepakt. Daar vooral op straat gespeeld. Vervolgens hebben we vliegtickets naar Hamburg geboekt. Het waren Ryan Air-vluchten voor £2, of zoiets belachelijks. Wil je dat ook doen, dan heb ik een goeie tip: we hebben alle instrumenten op het eerdergenoemde steekkarretje gezet en in plastic gewikkeld, zodat het door Ryan Air als één item werd gezien. Dat bespaarde een hoop geld.

We hebben zo'n beetje elke zaal in Hamburg

We Squash-protest tegen de ontbossing. Spontaan straatoptreden, Amsterdam 2019 (Sam ten Thij)

gemaild, maar het lukte niet om optredens te krijgen. Dus we pakten de bus naar Berlijn en daar hadden we meer geluk: rondlopend met onze draagbare set slaagden we erin om optredens te krijgen in drie of vier tenten. Ze betaalden ons een beetje en gaven ons gratis bier. Tijdens een van die shows leerden we compleet toevallig de bands Canshaker Pi en Spiral Stairs kennen.'

Dat klinkt niet als een heel makkelijke tour...

'Die tour was niet winstgevend, MAAR het is een prachtig voorbeeld van hoe een beetje avontuurlijke geest tot de mooiste dingen kan leiden. Dankzij die toevallige ontmoeting met Canshaker Pi hebben we betaalde shows in Nederland gekregen. En via Spiral Stairs leerden we producer Remko Schouten kennen met wie we vervolgens twee albums hebben opgenomen.'

Hebben jullie ooit buiten Europa getoerd?

'Ja, vooral door onze DIY-instelling en met hulp van familie is het gelukt om een Amerikaanse tour op te zetten. En die zou winstgevend zijn geweest als onze bus niet kapot zou zijn gegaan...

Een vriend van Spiral Stairs runt een label in Austin en bood ons twee shows aan tijdens het SXSW-festival. Maar dit waren onofficiële, kleine shows, eentje in een restaurant genaamd Kebabalicious en een ander bij een brouwerij. Via Norwegian Air konden we retourvluchten voor £180 boeken, dus we besloten het er gewoon op te wagen.

Vervolgens heb ik ontelbare zalen tussen Boston, Austin en Pittsburgh gemaild. Uiteindelijk lukte het om ongeveer 30 shows in zes weken te krijgen. De zus van onze bassist Kai

'Dankzij Canshaker Pi hebben we betaalde shows in Nederland gekregen'

Ga naar YouTube, zoek 'Bull - Disco Living' en je weet waarom ik sta te wapperen bij Left of the Dial

is Amerikaans en zonder haar hadden we het nooit voor elkaar gekregen. We hebben haar \$2.000 gegeven waarmee ze een oude schoolbus kocht om ons in rond te rijden.

Dat was echt geweldig. We verdienden ongeveer \$200 á \$400 per avond en mensen waren super gul. Lokale bands waarmee we speelden, stonden er bijvoorbeeld op om hun gages met ons te delen. Onze merchandise verkocht ook heel goed. Alles ging fantastisch tot de schoolbus kapotging en we al ons verdiende geld moesten uitgeven om hem te repareren.

Jullie deden dit allemaal zonder boekingsagent, wanneer is dat veranderd?

'Na de tour door Amerika deden we een Nederlandse tour, daarna tekenden we bij EMI. We kregen een voorschot op ons album, van £20.000, waarmee we de opnamekosten dekten. En we kochten ons eigen busje. Dat kostte ongeveer £5.000, misschien £6.000 inclusief alle belastingen en verzekeringen, maar dat was een megagrote verandering, want het betekende dat we veel makkelijker op pad konden gaan met onze eigen backline.

Toen, nadat we al acht of negen jaar een band waren, kregen we voor het eerst een boekingsagent en het werd allemaal veel gemakkelijker. En waarschijnlijk wat lucratiever. Er zijn nog steeds momenten waarop het beter is om als band zelf een locatie te benaderen als je bijvoorbeeld ergens goede contacten hebt, maar over het algemeen verlopen tours geboekt door boekingsagenten veel soepeler.

Dus onze tours zijn sindsdien enigszins winstgevend geweest. Afgezien van onze meest recente support-tour dan, toen we net break-even draaiden. Maar zo werkt het als je als voorprogramma meegaat: je krijgt hooguit tussen de €100 en €150 per avond. Je staat weliswaar →

*‘Aan het spelen in
pubs kun je aardig
geld verdienen’*

Skatecafe, Canshaker Pi Fest.
Canshaker Pi, Bull en andere spelen
een chaotische versie van Jals, 2019
(Bibian Bingen voor Vice NL)

2020 (Esme Mai)

in grotere zalen voor meer publiek, maar je speelt alleen quitte (als je dat al haalt) als je veel merchandise verkoopt en je een eigen bus-je hebt.'

Wat is het verschil qua op tour gaan tussen Engeland en de rest van Europa?

'De Europese standaard is over het algemeen veel hoger dan die in Engeland. Zelfs bij een grote Engelse show krijg je over het algemeen amper iets te eten. Op het vasteland van Europa wordt er altijd goed voor je gezorgd, ook bij kleine shows. En de grotere zalen zijn echt geweldig. Ze hebben vaak een eigen keuken met fantastische verse maaltijden en soms regelen ze zelfs slaapplekken voor je. Vera, Rotown, Paradiso, eigenlijk bijna elke zaal in Nederland is zo. Maar dat geldt ook voor zalen in Frankrijk en België. Minder in Duitsland is onze ervaring, maar nog steeds krijg je daar op z'n minst wat snacks. Ook een enorm verschil voor ons - als bierfans - is dat we in Engeland misschien twee drankmuntjes krijgen waarmee je lauwe flesjes Carlsberg Export kunt halen, als je geluk hebt. De gastvrijheid in de rest van Europa is over het algemeen veel groter en als het bier op is, vindt de stagemanager het meestal geen enkel probleem nog wat meer te halen. Ik weet dat het iets kleins lijkt, maar het is een teken dat muzikanten meer worden gewaardeerd.'

Hoe heeft de Brexit het op tour gaan beïnvloed? Na 2020 waren bands bang dat ze allemaal een carnet nodig zouden hebben om langs de douane te komen. Hebben jullie zo'n carnet gekocht?

'Ja, we hebben er in eerste instantie zo'n £600 aan uitgegeven. We moesten een lijst maken van alle spullen die we mee de grens over zouden nemen en daarmee regelde een gespecialiseerd bedrijf een carnet. Dat werd ook nog bijna afgekeurd, waardoor we uren en uren moesten wachten in het vagevuur van de vrachtwagens en we bijna onze show in Paradiso misten. Sindsdien houden we ons er niet meer mee bezig. Die regels zijn niet voor kleine bands, daar kijkt niemand naar om. Ze zijn voor vrachtwagens die vijf ton olijen of zoiets vervoeren. We verdienen geen geld, we zitten niemand dwars, wij mogen gewoon door.'

Heb je nog meer advies voor Britse bands die hun eerste Europese tour plannen?

'Ik denk dat het ervan afhangt hoe bekend je bent. Ben je net zo jong en onbekend als wij waren, gebruik dan gewoon elke connectie die je hebt. En reis per bus! Hoewel.. de Flixbus zijn eikels en laten je extra betalen als je muziekinstrumenten bij je hebt, de klootzakken.... Het beste advies dat ik ooit kreeg, was om te blijven mailen. Mensen zijn druk, dus stuur reminders, wees vriendelijk, beleefd en behulpzaam, maar ook volhardend! Je kunt zalen vinden door naar de tourposters van andere bands

te kijken. Hoe kleiner hoe beter. Betaal niet voor slaapplekken, maar als het niet anders kan, zoek dan de goedkoopste Airbnb. Neem altijd alles mee wat in de kledkamer ligt om de volgende dag op te eten. Speel op straat. Maak een bord met je Instagram en zo. Maar boven alles moet je bedenken dat het om de persoonlijke connectie gaat, dus heb plezier, ontmoet leuke mensen en doe geweldige dingen!'

En wat is je advies voor Europese bands die in Engeland willen spelen?

'Aan het spelen in pubs kun je goed geld verdienen. Vaak veel, véél beter dan bij "echte" zalen. Als er op de website staat dat ze "livemuziek" hebben en jij hebt een busje met instrumenten en apparatuur, levert dat keiharde ponden op. Helemaal als je ook wat covers doet. Stel voor om drie of vier uur te spelen voor £600 tot £1.000. Kan zomaar zijn dat ze het doen.

Als je in poppodia wilt spelen: gewoon blijven mailen.

En als je een serieuzere band bent waar mensen al van hebben gehoord, pak het dan slim aan. Speel in coole zalen waar andere coole bands spelen. Tenten als The Adelphi (Hull), Ramsgate Music Hall (Ramsgate), Trades Club (Hebden Bridge), Hug and Pint (Glasgow), of Windmill Brixton (Londen). Kopieer tours van andere bands! Of neem de DIY-route en ga op zoek naar de geweldige kleine zaaltjes die er overal zijn in de kleinere steden. Door daar te spelen, krijg je diehard fans. Dat zijn de mensen die naar grotere steden zullen reizen om je weer te zien als je eenmaal een album hebt uitgebracht en een boekingskantoor hebt. O, en eet goedkoop bij Wetherspoons (een biertje en een burger voor £6). Morrisons is perfect om goedkoop te tanken en te ontbijten voor ongeveer £5.

Er zijn zoveel manieren om het te doen. Maar luister niet naar mij, ik doe ook maar wat!' 📧